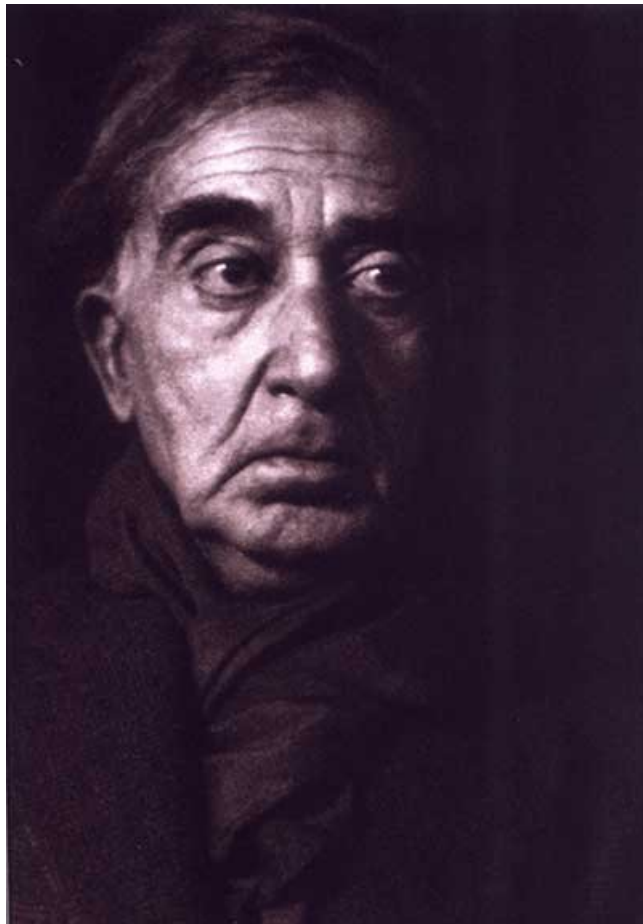


ΚΩΝ/ΝΟΣ Π. ΚΑΒΑΦΗΣ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ



[More happy thou, performing Member]

More happy thou, performing Member,
Who hast not need of wit's keen temper;
Thou standst on every side possessed
Of what Parnassus boasts as best.
On thy right sits, chief in wisdom's college,
Profound experience crowned with knowledge.
And further on, historic lore,
With erudition's ample store.
Third on thy right, imagination
Holds by no means a humble station.
But in thy front a dazzling light
Obscures your wavering mortal sight.
How shall I praise this man so blessed
Above the poor lot of the rest?
Diplomacy, Religion, Art,
Of Letters also every part,
Find in his penetrating eye,
Judgement which no man dares belie.
No one stands with him on a par,
Except of wits the transcendant star,
To whose seat, on thy left hand side,
My duteous homage I shall guide.

The tide of wit for ever flows
From his high throne. Now beliquose,
Fiery; now laughing and jocose.
And as men always persecute
True worth when joined to mind acute,
Against him anger is directed
When aught of wrong has been detected;
And all inspired by exasperation
Shout for a speedy situation.
Then, sole amid the increasing noise,
His wit to fruitful ends employs -
Silences every accusing voice
By proofs that none denies.-

Be happy, Foreman, with thy station
Which offers wit and information
For every question and occasion.
Have always thy untiring sight
On thy left and on thy right;
Study each conduct and be taught
From every word and every thought,
What to believe & what to say -
When to say "yes" & when to say "nay",
What to eat and what to drink,
What on everything to think,
How to dress and how to talk,

How to sleep and how to walk,
For every human thing is brought
To perfection, and is taught
In this Pancosmium of Thought.-

Leaving Therapia

Good-bye to Therapia & joys of the hotel -
Good dinners that make you exultingly swell,
Good beds that refresh you from the toil of the day
Fine sights near which you'd wish ever to stay -
To all these good things the time is well nigh
 I must bid a Good-Bye!

However Calikiou's opposite shore
I must hail tho' by far more simple & poor:
But they say what is simple is good at the heart
And where goodness is we may well spare art:
So at humble Calikiou let us not rail
 But bid it All Hail!

Darkness and Shadows

a transcription from the French of C. F. C.

Through smiling meadows ripening into gold
And flowers engendered in new life and beauty
I wandered lithlessly. On every side
The hand beneficent of labour ruled;
And everywhere the people well content
With Nature's gifts prolific, nothing more
Desired, nor tempted Sorrow with the search
For things unprofitable, vain, obscure.

In harmony and the celestial peace of love
They lived: and thriving reaped the fruits of toil.
They knew not envy, hatred nor despair;
Nor chained their minds to the dull misery
Of discontent, distrust and little faith.
Mercy and virtue, strength and hope were theirs;
Their minds in splendour shone alike the Sun.

Behold however darkness seized the earth.
Darkness interminable, awful night,
And opaque shadows veiled the light of day.
Deep night like that which lay upon the seas
In the beginning of the World and Time;
Deep night that tamed the wild beasts of the field
Dismally wailing in the covert woods;
Deep night confounding into one all hues;
Deep night and endless driving men to madness,
Making them blind and sorrowful to death.

And thereupon the multitudes began
In lamentations to reproach the Lord
With his injustice, speaking in this wise:
"Almighty, thou art good and merciful;
Almighty, we have seen and known thy love;
Almighty, we do know thee to be just.
Shew us, o Father, wherein lies our sin
That we may chastise our iniquities!
An evil hour hath meted out to us
The direct of calamities: our babes
Are borne into the world in darkness, blind.
Thou hast deprived us of the fairest gift
In thy Creation. With the breath of life
Thy love awarded us the light of day;
But life in darkness is akin to death:
And death we pray Thee grant us if the light
Hath faded from the world for evermore!"-

It came to pass that God attended them,
And thus to the celestial Chorus spake:
"Of what doth man complain? and whence these tears?
He hath found favour in mine eyes. Behold
I have awarded him the joys of Heaven,
And cleansed his soul of its impurities.
The shadows that erewhile his mind obscured
Have I expelled and driven elsewhere."

But Michael mindful of man's happiness
Spake answering: "Thy mercy's great, O Lord;
The shadows that erewhile man's mind obscured
Hast Thou expelled and driven elsewhere.
But lo! so numerous were these, that now
They veil the Sun, and their obscurity
Hath wrapt the world in deep and endless night."

The Father of all Goodness, at these words,
Smiled, and his Spirit bade upon the earth
Descend. Forthwith a voice like thunder spake:

"Your vices and your sins were numberless,
Your hearts were hardened in iniquity,
Your minds darkened.- These evils were ye spared;
For I have chased the shadows, cleansed your souls.
But lo! so numerous were they, that now
They veil the Sun & their obscurity
Hath wrapt the world in deep and endless night."-

Together cried the multitudes, one voice:
"Almighty, thou art good and merciful.
Restore our minds to darkness, but vouchsafe
The essence of our life, the light of day!"-

And the Spirit answered: "Be it as ye will.
Behold, no longer is the Sun obscured."-

Once more the stars shone in the firmament,
The earth and deep lay bathed in luminence,
The mind of man in night's obscurity!-

Αν μ' Ηγάπας

Εκ του Γαλλικού

Αν του βίου μου το σκότος
φαινή έρωτος ακτίς
διεθέρμαιεν, ο πρώτος
της αλγούσης μου ψυχής
ο παλμός ήθελεν ήτο ραψωδία ευτυχής.
Δεν τολμώ να ψιθυρίσω
ό,τι ήθελον σε ειπεί:
πως χωρίς εσέ να ζήσω
μοι είναι αφόρητος ποινή -
αν μ' ηγάπας... πλην, φευ, τούτο είν' ελπίς απατηλή!

Αν μ' ηγάπας, των δακρύων
ήθελον το τέρμα ιδεί·
και των πόνων των κρυφίων.
Οι δε πλάνοι δισταγμοί
δεν θα ετόλμων πλέον να δείξουν την δολίαν των μορφή.
Εν τω μέσω οραμάτων
θείων ήθελ' ευρεθείς.
Ρόδα θαλερά την βάτον
θα εκόσμων της ζωής -
αν μ' ηγάπας... πλην, φευ, τούτο είν' απατηλή ελπίς!

Προς τας Κυρίας

Sigh no more, ladies, sigh no more
Men were deceivers ever, etc. etc.
SHAKESPEARE

Κυρίες μη εις στεναγμούς
περνάτε τον καιρόν·
δόλιον είναι σμήνος το γένος των ανδρών.
Επί της γης ο εις των πους,
κι' ο άλλος στο νερόν,
επιμονήν δεν δείχνουν εις έργον ή σκοπόν.
Μη στενάζετε, λοιπόν,
μη πενήτε δια λεπτόν,
ίνα ευτυχισμένοι ήσθε ζήσετε μακράν αυτών!

Μη πλέον, θλιβερά φωνή,
των πενηρών ωδών
ψάλλετε τα παράπονα στα ώτα των κωφών·
η πλάνη των διαγωγή
είναι αρχαίον κακόν
ωσάν το πρώτον θέρος 'που εφάνη ανθηρόν.
Μη στενάζετε, λοιπόν,
μη πενήτε δια λεπτόν
ίνα ευτυχισμένοι ήσθε ζήσετε μακράν αυτών!

Ο Βεΐζαδές προς την Ερωμένην του

Σ' αγαπώ... τι δε αν ήσαι κόρη ταπεινού ψαρά
μη τα 'μάτια σου διά τούτο είναι ήττον λαμπερά,
μη το χέρι σου δεν είναι απ' το γάλα πιο λευκόν,
και το σώμα σου χαρίτων έμπλεον ερωτικών;
Γένος, όνομα, τα πάντα λησμονώ ολοτελώς,
είμαι δούλος σου εμπροστά σου, του ηγεμόνος ο υιός!

Σ' αγαπώ... και σαν σε βλέπω στα τσαΐρια τ' ανθηρά
με τ' αγόρια του χωριού σου να χωρεύης ζωηρά,
τα ζηλεύω, και την τύχην την σκληράν μου θρηνωδώ
όπου δούλος σου να ήμαι δια πάντα δεν 'μπορώ.
Μεταξύ μας έχ' η μοίρα στήσει φοβερόν φραγμόν:
γενεάς αδησωπήτους διερμηνέων και αυθεντών!

[Dunya Guzeli]

Το κάτοπτρον δεν μ' απατά, είν' αληθής η θέα,
δεν είναι άλλη ως εμέ επί της γης ωραία.
Οι οφθαλμοί μου στίλβοντας αδάμαντας ομοιάζουν,
του κοραλίου την χροιάν τα χείλη μου πλησιάζουν,
δύο σειραί μαργαριτών το στόμα μου στολίζουν.
Το σώμα μου είν' εύχαρι, το πόδι μου φημίζουν,
χείρες, λαιμός κατάλευκοι, κόμη μεταξωτή...
πλην, φευ, τι οφελεί;

Εντός αυτού του μισητού κλεισμένη χαρεμίου,
ποιός το κάλλος μου ορά επί της υψηλίου;
Μόνον αντίζηλοι εχθραί φαρμακευμένον βλέμμα
με ρίπτουν, ή απαίσιιοι ευνούχοι, και το αίμα
παγώνει εις τας φλέβας μου ότ' έρχεται κοντά μου
ο απεχθής μου σύζυγος. Προφήτα, δέσποτά μου,
σύγγνωθι την καρδίαν μου αλγούσ' αν εκφωνή,
Ας ήμην Χριστιανή!

Αν εγεννόμην Χριστιανή θα ήμην ελευθέρα
εις πάντας να δεικνύομαι και νύκτωρ κ' εν ημέρα·
και άνδρες μετά θαυμασμού, γυναίκες μετά φθόνου
θα ομολόγουν, βλέποντες το κάλλος μου, εκ συμφώνου, -
Ότι η φύσις ως εμέ άλλην δεν θα παράξει.
Οσάκις θα διέβαινα εν ανοικτή αμάξη
θα επληρούντο της Σταμπούλ με πλήθος αι οδοί
ίνα καθείς με ιδή.

Όταν, φίλοι μου, αγαπούσα...

Όταν, φίλοι μου, αγαπούσα -
είναι προ πολλών ετών -
στην ίδιαν γη δεν ζούσα
μετά των λοιπών θνητών.

Λυρικήν την φαντασίαν
είχον, κι' αν απατηλήν,
μ' εχορήγει ευτυχίαν
όμως ζώσαν και θερμήν.

Σ' ό,τι έβλεπε το 'μάτι
πλούσιαν έδιδε θωρηά·
της αγάπης μου παλάτι
μοι εφαινετο η φωληά.

Και το τσίτινο φουστάνι
εφορούσε το φθηνό,
σας ομνύω μοι εφάνη
κατ' αρχάς μεταξωτό.

Της εστόλιζαν τα χέρια
δυο βραχιόλια φτωχικά·
δι' εμένα τζοβαέρια
ήσανε αρχοντικά.

Στο κεφάλι μαζεμένα
άνθη εφόρει απ' το βουνό -
ποια ανθοδέσμη δι' εμένα
είχε τέτοιον στολισμό;

Ομαλούς τους περιπάτους
πάντα βρίσκαμε μαζί,
και ή δεν είχε τότε βάττους,
ή τας έκρυπτεν η γη.

Δεν με πείθει νυν το πνεύμα
των ρητόρων και σοφών,
όσον εν εκείνης νεύμα,
κατ' εκείνον τον καιρόν.

Όταν, φίλοι μου, αγαπούσα -
είναι προ πολλών ετών -
στην ίδιαν γη δεν ζούσα
μετά των λοιπών θνητών.

Το Νιχώρι

Ξένε σαν 'δης ένα χωριό όπου γελάει η φύσις,
κ' εις κάθε πλάτανο κοντά που κρύπτεται μια κόρη
ωραία σαν το τριαντάφυλλο - εκεί να σταματήσης·
έφθασες, ξένε, στο Νιχώρι.

Κι' όταν το βράδυ έλθη, αν βγης έξω να περπατήσης
και βρης εμπρός σου καρυδιαίς, στον δρόμο μη προχώρει
του ταξειδιού σου πια. Αλλού ποιον τόπο θα ζητήσης
καλλίτερον απ' το Νιχώρι.

Τέτοια δροσιά δεν έχουνε αλλού στον κόσμο η βρύσεις,
των λόφων του την αρχοντιά αλλού δεν έχουν όρη·
και με της γης την μυρωδιά μονάχα θα μεθύ[σης,]
ολίγο αν μείνης στο Νιχώρι.

Την πρασινάδα που θα 'δης εκεί να μην ελπίσης
που σ' άλλο μέρος θα την βρης. Απ' το βουνό θεώρει
τους κάμπους κάτω και ειπέ πως να μην αγαπήσης
αυτό μας το μικρό Νιχώρι.

Πως αγαπώ υπερβολαίς, ώ ξένε, μη νομίσης.
Υπάρχουν τόποι εύφοροι πολλοί και καρποφόροι.
Πλην έχουν κάτι χωριστό και συ θα ομολογήσης,
καρποί και άνθη στο Νιχώρι.

Εάν στις Κουμαριώτισσας της Παναγίας θελήσης
την εκκλησία να μπης μ' εμέ, φανατικός συγχώρει
αν ήμ' εκεί. Άλλην θαρρώ χάριν η παρακλήσεις
έχουνε στο πιστό Νιχώρι.

Αν δε να μείνης δεν 'μπορείς, πριν, ξένε, αναχωρήσεις
πρέπει να πας μια Κυριακή στην σκάλα στου Γρηγόρη·
ειρήνη, νειάτα, και χαρά θα 'δης, και θα εννοήσης
τι είναι αυτό μας το Νιχώρι.

Αλληλουχία κατά τον Βωδελαίρον

Τ' αρώματα μ' εμπνέουν ως η μουσική,
ως ο ρυθμός, ως οι ωραίοι λόγοι,
και τέρπομαι οπότεν εν αρμονικοίς
στίχοις ο Βωδελαίρος ερμηνεύει
όσα απορούσα η ψυχή και ασαφώς
αισθάνετ' εν αγόνοις συγκινήσεων.

«Είναι ναός η Φύσις όπου ζωντανά
στήλαι συγκεχυμένας λέξεις κάποτε
εκφέρουσιν. Ο άνθρωπος εκεί περνά
μέσω πυκνών δασών συμβόλων, άτινα
με βλέμματα οικεία τον παρατηρούν.

»Ως παρατεταμμένα σμίγουσιν ηχοί
από μακράν εν μια ενώσει ζοφερά,
εν μια ενώσει ως το σκότος αχανεί
και ως το φως, ούτω ανταποκρίνονται
τα χρώματα, οι φθόγγοι, και τ' αρώματα.

»Υπάρχουν ευωδίαί ως το δέρμα των
παιδίων δροσεραί· γλυκείαί ως αυλοί·
πράσιναί ως λειμώνες.

»Άλλαί πλούσιαί
είναι, διεφθαρμέναί, θριαμβευτικάί·
ορμάς του πνεύματος και των αισθήσεων
υμνούσαι· την διάχυσιν κατέχουσαι
πραγμάτων απεράντων - ως η άμβαρις,
ο μόσχος, και ο στύραξ, και το λίβανον.»

Μη μόνον όσα βλέπετε πιστεύετε.

Των ποιητών το βλέμμα είν' οξύτερον.

Οικείος κήπος είν' η φύσις δι' αυτούς.

Εν παραδείσω σκοτεινώ οι άνθρωποι
οι άλλοι ψηλαφώσι δρόμον χαλεπόν.
Κ' η μόνη λάμψις ήτις κάποτ' ως σπινθήρ
εφήμερος φωτίζει της πορείας των
την νύκτα, είναι σύντομός τις αίσθησις
μαγνητικής τυχαίας γεινιάσεως -
βραχεία νοσταλγία, ρίγος μιας στιγμής,
όνειρον ώρας της ανατολής, χαρά
αναίτιός τις αιφνιδίως ρέουσα
εν τη καρδιά κ' αιφνιδίως φεύγουσα.

[Η Κόρη του Μενκερά]

.....
μίαν ημέραν της νεκράς, το φάσμα μιας ημέρα[ς.]
Τις ήτον ο απάνθρωπος δεν λέγ' η ιστορία.
Της Ραμανάκτι ο φονεύς τις ήτο δεν γνωρίζω.

Πέρσης σατράπης βλοσυρός δούλον λαόν υβρίζων
ως ανακούφησιν τινά κ' εκδίκησιν δι' όσα
υβρίζεται ο ίδιος παρά ισχυροτέρων ·
ή Έλλην υπερήφανος μη βλέπων εν τω κόσμω
άλλο ή την Ελλάδα του, και της πτωχής βαρβάρου
παραμελών το τρυφερόν αίσθημα και του αγνού της β[ίου]
τον τελευταίον πόθον τον αγνόν.

«Nous n'osons plus chanter les roses»

Εγώ φοβούμενος τα τετριμμένα
πολλούς μου λόγους αποσιωπώ.
Εν τη καρδία μου είναι γραμμένα
πολλά ποιήματα· και τα θαμμένα
εκείνα άσματά μου αγ[απ]ώ.

Ω πρώτη, [αγ]νή, μόνη [ελευθε]ρία
της ήβης προς την ηδο[νήν...]!
Ω μέθη των αισθήσεων γλ[υκειά]!
Τας θείας σας μορφάς κοινο[τοπία]
φοβούμαι μη υβρίση ποτα[πή.]

Ινδική Εικόν

Η οικουμένη τέσσαρας έχει μεγάλας πύλας
ας τέσσαρες φυλάττουν άγγελοι.
Η μία είναι ο Βορράς· ο Νότος αντικρύ της·
κ' αι άλλαι Δύσις και Ανατολή.

Η πύλη της Ανατολής είν' εκ λαμπρού μαργάρου·
και προ αυτής άγγελος φαινός
στέμμ' αδαμάντινον φορεί και ζώνην αδαμάντων
κ' επί εδάφους ίστατ' αχατών.

Εξ αμεθύστου πορφυρού του Νότου είν' η πύλη.
Ο άγγελός της ο φρουρός κρατεί
σκήπτρον εις χείρας μαγικόν εκ σκοτεινού σαπφείρου.
Νεφέλη εκ καλάϊδος πυκνή
κρύπτει τους πόδας του.

Επί μιας όχθης σκεπασμένης
με κόκκινα κογχύλια λεπτά
ο άγγελος της Δύσεως ίσταται και φυλάττει
πύλην εκ κοραλλίου τιμαλφούς.
Στέφανον ρόδων τεχνητών φορεί, κάθε δε ρόδον
συνίστατ' εκ λυχνίτου καθαρού.

Είναι η πύλη του Βορρά από χρυσόν κτισμένη,
και θρόνον έχει προς την είσοδον

Πελασγική Εικόν

Της γης τα σπλάχνα κατοικεί Γίγας πανάρχαιος.
Είναι τριάκοντα αι χείρες του
κ' οι πόδες του τριάκοντα. Ο μέγας τράχηλός του
τριάκοντα στηρίζει κεφαλάς
κ' εκάστη έχει οφθαλμούς είκοσιν οξυτάτους,
δι' ους ημέρα είναι φωτερά
ο ζόφος ο βαθύτατος της γης της βαθυτάτης.
Είναι αργός, είν' αδιάφορος.
Έχει απείρους θησαυρούς· μεγάλα μεταλλεία
αργύρου, αδαμάντων και χρυσού.
Τον πλούτον τον εξαίσιον, τον περιττόν τον πλούτον
με τους εξακοσίους οφθαλμούς
βλέπει ψυχρώς, κάποτε δε, ίνα ενασχολήση
κανένα του αιώνα, τον μετρά.
Κ' έπειτα τον βαρύνεται, χασμάται δύο έτη,
και κουρασθείς αποκοιμίζεται.
Ο ύπνος του διέρχεται αιώνας ολοκλήρους·
παν όνειρόν του, μία γενεά.
Αλλ' αίφνης αφυπνίζεται έντρομος. Εφιάλτης -
της αδεσπότου ύλης γέννημα -
ετάραξε τον ύπνον του, εν τω θολώ καθρέπτη
των απαθών και κρύων του φρενών
αντανακλών φαντάσματα άγνωστα και φρικιώδη.
Τότε τα μέλη τα πελώρια
απλώνει και μ' εξήκοντα βραχίονας και πόδας
κτυπά τον θόλον του, λακτεεί. Κ' η γη
κλονίζεται' εκ των βάρων της· αι πόλεις καταπίπτουν,
και όλοι πλημμυρούν οι ποταμοί,
και ρέουν από τα βουνά ως κύματα αι φλόγες.
Ανοιγοκλείεται το έδαφος
κ' οι άνθρωποι κατρακυλούν και θάπτονται εντός του.
Όμως ογρήγορα συνέρχεται
ο γίγας, και τους οφθαλμούς τους παμμεγέθεις τρίβων
καταλαμβάνει ότι μάταιος
ήτο τοσούτος θόρυβος και ταραχή τοσαύτη
δια ονειρου ποταπήν σκιάν.
Γελά με την δειλίαν του και τον πολύν του τρόμον
κ' εκ νέου εξαπλούται ήρεμος
και τα τριάκοντά του στόματα χαμογελούν.

Το Μετέπειτα

Πιστεύω το Μετέπειτα. Δεν με πλανούν ορέξεις
της ύλης ή του θετικού αγάπη. Δεν είν' έξις
άλλ' ένστικτον. Θα προστεθή η ουρανία λέξις

εις της ζωής την ατελή την άλλως άνουν φράσιν.
Ανάπαυσις και αμοιβή θέλουν δεχθή την δράσιν.
Ότε δια παντός κλεισθή το βλέμμα εις την Πλάσιν

θα ανοιχθή ο οφθαλμός ενώπιον του Πλάστου.
Κύμα αθάνατον ζωής θα ρεύση εξ εκάστου
Ευαγγελίου του Χριστού - ζωής αδιασπάστου.

Οι Μιμιάμβοι του Ηρώδου

Επί αιώνας μένοντες κρυμμένοι
εντός του σκότους Αιγυπτίας γης
μέσω τοιαύτης απελπιστικής σιγής
έπληττον οι μιμιάμβ' οι χαριτωμένοι·

αλλά επέρασαν εκείν' οι χρόνοι,
έφθασαν από τον Βορρά σοφοί
άνδρες, και των ιάμβων έπαυσ' η ταφή
κ' η λήθη. Οι ευτράπελοί των τόνοι

μας επανέφεραν τας ευθυμίας
ελληνικών οδών και αγορών·
κ' εμβαίνομεν μαζί των εις τον ζωηρόν
βίον μιας περιέργου κοινωνίας·-

Μας απαντά ευθύς πονηροτάτη
μεσήτρια που σύζηγον πιστήν
ζητεί να διαφθείρη! Πλην την αρετήν
γνωρίζει η Μητρίχη να φυλάττη.

Άλλον κατόπιν βλέπωμεν αχρείον
όστις κατάστημά τι συντηρεί
και άνδρα Φρύγα εμμανώς κατηγορεί
ως βλάψαντα το - παρθεναγωγείον.

Δύο πολύλογοι, κομψαί κυρίαί
επίσκεψιν εις τον Ασκληπιόν
κάμνουν· φαιδρύνουν δε μεγάλως τον ναόν
αι νοστιμώταταί των ομιλίαί.

Εις μέγα εργοστάσιον σκυττέως
εμβαίνομεν με την καλήν Μητρώ.
Ωραία πράγματα εδώ κείντ' εν σωρώ
εδώ ευρίσκειτ' ο συρμός ο τελευταίος.

Πλην πόσα έλλειψαν εκ των παπύρων·
πόσον συχνά των μιάρων σηρών βορά
έγινεν ιάμβος λεπτός και είρων!
Ο ατυχής Ηρώδης, καμωμένος
δια τα σκώμματα και δια τα φαιδρά,
τι σοβαρά μας ήλθε πληγωμένος!

Κυανοί Οφθαλμοί

Δια την περιφρόνησιν οι ζωηροί φωστήρες
δεν έγιναν αυτοί, ωραία Κιρκασσία.
Ουχί οργής, αλλάς χαράς και έρωτος λαμπτήρες,
της ευφροσύνης αφειδείς δοτήρες,
της ηδονής υπόσχεσις γλυκεία.

Προς πείσμα αν εγένοντο καρδίας ερωτύλου,
και προς καταστροφήν·
αν εις την γην εστάλλησαν υπό θεού οργίλου·
αλλοίαν την μορφήν

θα είχαν, και ο ήπιος των ουρανίων θόλος
δεν έδιδε ποσώς το τρυφερόν του χρώμα,
ο ευεργέτης ήλιος δεν έστεργεν ουδόλως
να τοις δοθή η φλοξ η φωτοβόλος
από το πύρινον, ερόν του σώμα.

[Οι Τέσσερες Τοίχοι της Κάμαράς μου]

.....
Το ξέρω πούναι όλα φτωχικά,
και που τους έπρεπαν στολίδια άλλα
τους φίλους μου, πλέον αρχοντικά
και περισσότερα, και πιο μεγάλα.

Αλλά αυτά τα λόγια τι θα 'πουν;
Έχουν οι τοίχοι μου πιο καλούς τρόπους·
και για τα δώρα μου δεν μ' αγαπούν.
Εκείνοι δεν ομοιάζουν τους ανθρώπους.

Έπειτα ξέρουν μόνο μια στιγμή
πως θα κρατήσουνε τα πράγματά μου
κ' εμένα. Η χαράς μου κ' οι καϋμοί
και κάθε τι που έχω εδώ χάμου

γρήγορα θα περάσουν. Οι γεροί
τοίχοι για τέτοια δώρ' αδιαφορούνε.
Είναι μακρόβιοι κι απ' την μικρή
ζωή μου τίποτε δεν απαιτούνε.

Ἐμπορος Ἀλεξανδρεὺς

Επώλησ' ακριβά κριθάριον σαπρόν.
Αυτή η Ρώμη είναι το βασίλειον
της καλοπληρωμῆς. Κ' ἔφθασ' Ἀπρίλιον:
φεύγω Ἀπρίλιον. Δεν ἔχασα καιρόν.

Κάπως το πέλαγος με φαίνεται' οχληρόν·
μεγάλα νέφη σκέπouσι τον ἥλιον.
Πλην τι; Πας βράχος δι' ἐμέ κογχύλιον,
πας πόντος ὅμοιος προς ομαλόν αγρόν.

Πνεύματα δεν φοβούμ' αἴρος πλάγια.
Γελώ με τρικυμίας και ναύαγια.
Ἡ Ἀλεξάνδρεια η ευρυάγια

σῶον θα με δεχθή... Αἴ, φίλοι, προσοχή!
Μακράν του πίθου! Τις αυθάδης ευωχεί!
Μετά τον πλουν διψά Σάμιον η ψυχή.

Λαγίδου Φιλοξενία

Ο Πτολεμαίος Φιλοπάτωρ εστία
βασίλικώς τον Μέδωνα τον σοφιστήν -
των ψυχικών δυνάμεων ερευνητήν.
Ο βασιλεύς επί τω ξένω γαυριά.

Άλλοτ' ο σοφιστής εν τη φθοροποιά
Ρώμη πτωχός εις μέγαν εξουσιαστήν
προσέφερε το έργον του. Ο δε· «Αυτήν
λάβε την μναν και άγε. Λήρος μ' ανιά.»

«Ω ύβρις, ύβρις! Μελετών το άπειρον
εχάραξα παν αίσθημα διάπυρον
πάσαν μου την καρδίαν εις τον πάπυρον

»τούτον...» Αλλά οικτείρων τον δικτάτορα,
διέκοψε τα έπη τα διάτορα.-
Τίμα τον Πτολεμαίον Φιλοπάτωρα.

Εν τῷ Κοιμητηρίῳ

Ὄταν ἡ μνήμη εἰς τὸ κοιμητήριον
τα βήματά σου διευθύνει,
μ' εὐλάβειαν τὸ ἱερόν μυστήριον
τοῦ σκοτεινοῦ μας μέλλοντος προσκύνει.
Τὸν νοῦν σου ὕψου πρὸς τὸν Κύριον.
Πρὸ σου
τῶν ἀπεράντων ὕπνων ἡ στενοτάτη κλίνη
κεῖται ὑπὸ τὸ ἔλεος τοῦ Ἰησοῦ.

Ἡ προσφιλὴς θρησκεία μας τα μνήματα
τὸν θάνατον ἡμῶν σεμνύνει.
Τῶν ἐθνικῶν τα δῶρα καὶ τα θύματα
καὶ τὰς πομπὰς δὲν ἀγαπᾷ ἐκεῖνη.
Χωρὶς ἀνόητ' ἀναθήματα
χρυσού,
τῶν ἀπεράντων ὕπνων ἡ στενοτάτη κλίνη
κεῖται ὑπὸ τὸ ἔλεος τοῦ Ἰησοῦ.

Πριάμου Νυκτοπορία

Άλγος εν τη Ιλίω κ' οίμωγή.
 Η γη
της Τροίας εν απελπισμῷ πικρῷ και δέει
τον μέγαν Έκτορα τον Πριαμίδην κλαίει.

Ο θρήνος βοερός, βαρῦς ηχεί.
 Ψυχὴ
δεν μένει εν τη Τροία μη πενθούσα,
του Έκτορος την μνήμην αμελούσα.

Αλλ' εἶναι μάταιος, ανωφελῆς
 πολύς
θρήνος εν πόλει ταλαιπωρημένη·
η δυσμενὴς κωφεύει ειμαρμένη.

Τ' ανωφελὴ ο Πρίαμος μισῶν,
 χρυσόν
εξάγει εκ του θησαυρού· προσθέτει
λέβητας, τάπητας, και χλαίνας· κ' ἔτι

χιτώνας, τρίποδας, πέπλων σωρόν
 λαμπρόν,
και ὅ,τι ἄλλο πρόσφορον εικάζει,
κ' επί του ἄρματός του τα στοιβάζει.

Θέλει με λύτρα από τον τρομερόν
 εχθρόν
του τέκνου του το σώμα ν' ανακτήσει,
και με σεπτὴν κηδείαν να τιμήσει.

Φεύγει εν τη νυκτί τη σιγηλή.
 Λαλεῖ
ολίγα. Μόνην σκέψιν τώρα ἔχει
ταχύ, ταχύ το ἄρμα του να τρέχη.

Εκτείνεται ο δρόμος ζοφερός.
 Οικτρώς
ο άνεμος οδύρεται κ' οίμώζει.
Κόραξ απαίσιος μακρόθεν κρώζει.

Εδώ, κυνὸς ακούετ' υλακὴ·
 εκεί,
ως ψίθυρος λαγῶς περνά ταχύπους.
Ο βασιλεὺς κεντά, κεντά τους ἵππους.

Της πεδιάδος εξυπνούν σκιαί
 λαιαί,

και απορούν προς τι εν τόση βία
πετά ο Δαρδανίδης προς τα πλοία

Αργείων φονικών, και Αχαιών
σκαίων.

Αλλά ο βασιλεύς αυτά δεν τα προσέχει·
φθάνει το άρμα του ταχύ, ταχύ να τρέχει.

Επιτάφιον

Ξένε, παρά τον Γάγγην κείμαι Σάμιος
ανήρ. Επί της τρισβαρβάρου ταύτης γης
έζησα βίον άλγους, μόχθου, κ' οίμωγής.
Ο τάφος ούτος ο παραποτάμιος

κλείει δεινά πολλά. Πόθος ακήρατος
χρυσού εις εμπορίας μ' ώθησ' εναγείς.
Εις ινδικήν ακτήν μ' έρριψ' η καταγιγίς
και δούλος επωλήθην. Μέχρι γήρατος

κατεκοπίασα, ειργάσθην απνευστί -
φωνής ελλάδος στερηθείς, και των οχθών
μακράν της Σάμου. Όθεν νυν ουδέν φρικτόν

πάσχω, κ' εις άδην δεν πορεύομαι πενθών.
Εκεί θα είμαι μετά των συμπολιτών.
Και του λοιπού θα ομιλώ ελληνιστί.

Θεατής Δυσανεστημένος

«Απέρχομαι, απέρχομαι. Μη κράτει με.
Της αηδίας και ανίας είμαι θύμα.»
«Πλην μιν' ολίγον χάριν του Μενάνδρου. Κρίμα
τόσον να στερηθής». «Υβρίζεις, άτιμε.

»Μένανδρος είναι ταύτα τα λογίδια,
άξεστοι στίχοι και παιδιαριώδες ρήμα;
Άφες ν' απέλθω του θεάτρου παραχρήμα
και λυτρωθείς να στρέψω εις τα ίδια.

»Της Ρώμης ο αήρ σ' έφθειρεν εντελώς.
Αντί να κατακρίνης επαινείς δειλώς
κ' επευφημείς τον βάρβαρον - πώς λέγεται;

»Γαβρέντιος, Τερέντιος; - όστις απλώς
δια Λατίνων ατελλάνας ων καλός,
την δόξαν του Μενάνδρου μας ορέγεται».

Όποιος Απέτυχε

Όποιος απέτυχε, όποιος ξεπέσει
τι δύσκολο να μάθη της πενίας
την νέα γλώσσα και τους νέους τρόπους.

Εις τ' άθλια ξένα σπίτια πώς θα πάη! -
με τι καρδιά θα περπατεί στον δρόμο
κι όταν στην πόρτα εμπρός βρεθεί που θάβρει
την δύναμι ν' αγγίξει το κουδούνι.
Για του ψωμιού την ποταπήν ανάγκη
και για την στέγη, πώς θα ευχαριστήση!
Πώς θ' αντικρύση ταις ματιαίς ταις κρύαις
που θα τον δείχνουνε που είναι βάρος!
Τα χείλη τα υπερήφανα πώς τώρα
θ' αρχίσουν να ομιλούνε ταπεινά·
και το υψηλό κεφάλι πώς θα σκύψη!
Τα λόγια πώς θ' ακούση που ξεσκίζουν
τ' αυτιά με κάθε λέξι - κ' εν τοσούτω
πρέπει να κάμνης σαν να μην τα νοιώθης
σαν νάσαι απλούς και δεν καταλαμβάνεις.

Το Πιόνι

Πολλάκις βλέποντας να παίζουν σκάκι
ακολουθεί το μάτι μου ένα Πιόνι
οπού σιγά, σιγά τον δρόμο βρίσκει
και στην υστερινή γραμμή προφθαίνει.
Με τέτοια προθυμία πάει στην άκρη
οπού θαρρείς πως βέβαια εδώ θ' αρχίσουν
η απολαύσεις του κ' η αμοιβές του.
Πολλάις στον δρόμο κακουχίαις βρίσκει.
Λόγγαις λοξά το ρίχνουν πεζοδρόμοι·
τα κάστρα το χτυπούν με ταις πλατειαίς των
γραμμαίς· μέσα στα δυο τετράγωνά των
γρήγοροι καβαλλάρηδες γυρεύουν
με δόλο να το κάμουν να σκαλώση·
κ' εδώ κ' εκεί με γωνιακή φοβέρα
μπαίνει στον δρόμο του κανένα πιόνι
απ' το στρατόπεδο του εχθρού σταλμένο.

Αλλά γλυτώνει απ' τους κινδύνους όλους
και στην υστερινή γραμμή προφθαίνει.

Τι θριαμβευτικά που εδώ προφθαίνει,
στην φοβερή γραμμή την τελευταία·
τι πρόθυμα στον θάνατό του αγγίζει!

Γιατί εδώ το Πιόνι θα πεθάνη
κ' ήσαν οι κόποι του προς τούτο μόνο.
Για την βασίλισσα, που θα μας σώση,
για να την αναστήση από τον τάφο
ήλθε να πέση στου σκακιού τον άδη.

Τρόμος

Την νύκτα, Δέσποτα Χριστέ μου,
τον νου και την ψυχή μου φύλαττέ μου
σαν γύρω μου αρχινούν και περπατούνε
Όντα και Πράγματα που όνομα δεν έχουν
και τ' άσαρκα ποδάρια των στην κάμαρή μου τρέχουν
και κάμνουν στο κρεβάτι μου κύκλο για να με διούνε -
και με κυττάζουν σαν να με γνωρίζουν
σαν να καγχάζουν άφωνα που τώρα με φοβίζουν.

Το ξέρω, ναι, με καρτερούνε
σαν βδελυρούς καιρούς να μελετούνε
οπότεν ίσως σέρνομουν μαζί των - μες στο σκότος
με τα όντα και τα πράγματα αυτά ανακατευμένους.
Κι αποφρενιάζουν ο καιρός να ξαναρθή ο πρώτος.
Μα δεν θα νάρθη πια ποτέ· γιατί είμαι εγώ σωμένος,
εις του Χριστού τ' όνομα βαπτισμένος.

Τρέμω σαν αισθανθώ το βράδυ
σαν νοιώσω που μες στο βαθύ σκοτάδι
επάνω μου είναι μάτια καρφωμένα...
Κρύψε με από την όρασί των Δέσποτά μου.

Και σαν μιλούν ή τρίζουνε, μη αφίσεις ως τ' αυτιά μου
κανέν' από τα λόγια των ναρθή τα αφορεσμένα,
μην τύχη και μες στην ψυχή μου φέρουν
καμμία φρικώδη ανάμνησι απ' τα κρυφά που ξέρουν.

Στο Σπίτι της Ψυχής

*Plus au fond, tout au fond, dans la Maison de l' Ame,
Ou vont et viennent et s' asseoient autour d' un feu,
Les Passions avec leurs visages de femme.*

RODENBACH

Μέσα στο Σπίτι της Ψυχής γυρίζουνε τα Πάθη -
ωραίες γυναίκες στα μεταξωτά
ντυμένες, και με σάπφειρους εις το κεφάλι.
Από την πόρτα του σπιτιού έως μέσα εις τα βάθη
ορίζουνε τες αίθουσες όλες. Στην πιο μεγάλη -
τες νύχτες που το αίμα των ζεστάθη -
χορεύουνε και πίνουνε με τα μαλλιά λυτά.

Έξω απ' τες αίθουσες χλωμές και κακοεντυμένες
με φορεσιές ενός παλιού καιρού,
η Αρετές γυρίζουν και με πίκρα ακούνε
την εορτή που κάμνουνε η εταίρες μεθυσμένες.
Στων παραθύρων τα υαλιά τα πρόσωπα κολνούνε
και βλέπουν σιωπηλές, συλλογισμένες,
τα φώτα, τα διαμαντικά, και τ' άνθη του χορού.

[Βροχή]

.....
έχει λιγνά δυο δένδρα
μικρό ένα περιβόλι·
και κάμνει εκεί της εξοχής
μια παρωδία το νερό -
μπαίνοντας σε κλονάρια
οπού δεν έχουν μυστικά·
ποτίζοντας ταις ρίζαις
που έχουν ασθενικό χυμό·
τρέχοντας εις το φύλλωμα
που με κλωσταίς δεμένο
πεζό και μελαγχολικό
κρεμνά στα παραθύρια·
και πλένωντας καχεκτικά
φυτά που μες σε γλάστραις
τάστησ' αράδα, αράδα
μια φρόνιμη νοικοκυρά.

Βροχή, που τα μικρά παιδιά
κυττάζουνε χαρούμενα
μέσ' από κάμαρη ζεστή,
κι' όσο πληθαίνει το νερό
και πέφτει πιο μεγάλα
χτυπούν τα χέρια και πηδούν.
Βροχή, που ακούν οι γέροι
με σκυθρωπήν υπομονή,
με βαρεμό κι' ανία·
γιατί εκείνοι από ένστικτον
δεν αγαπούνε διόλου
βρεμμένο χώμα και σκιαίς.

Βροχή, βροχή - εξακολουθεί
πάντα ραγδαία να βρέχη.
Μα τώρα πια δεν βλέπω.
Θόλωσ' απ' τα πολλά νερά
του παραθύρου το υαλί.
Στην επιφάνειά του
τρέχουν, γλιστρούν, κι' απλώνονται
κι' αναιβοκαταιβαίνουν
ρανίδες σκορπισμέναις
και κάθε μια λεκιάζει
και κάθε μια θαμπώνει.
Και μόλις πλέον φαίνεται
θωλά, θωλά ο δρόμος
και μες σε πάχνη νερουλή
τα σπίτια και τ' αμάξια.

[La Jeunesse Blanche]

Η φιλότατη, η άσπρη μας νεότης,
α η άσπρη μας, η κάτασπρη νεότης,
που είν' απέραντη, κ' είναι πολύ ολίγη,
σαν αρχαγγέλου άνω μας πτερά ανοίγει!...

Όλο εξαντλείται, όλο αγαπάει
και λυώνει και λειγοθυμά εις τους ορίζοντας τους άσπρους.
Α πάει εκεί και χάνεται εις τους ορίζοντας τους άσπρους,
για πάντα πάει.

Για πάντα, όχι. Θα ξαναγυρίση,
θα επιστρέψη, θα ξαναγυρίση.
Με τα λευκά της μέλη, την λευκή της χάρι,
θα έλθ' η άσπρη μας νεότης να μας πάρη.
Με τα λευκά της χέρια θα μας πιάση,
και μ' ένα σάβανο λεπτό απ' την ασπράδα της βγαλμένο,
με κάτασπρο ένα σάβανο απ' την ασπράδα της βγαλμένο
θα μας σκεπάση.

Γνωρίσματα

Ἄλλων μὲν γὰρ ἄλλαι χῶραι καρπῶν τε καὶ το-
κῶν εὐφοροὶ· ἵππος δεικνύει τὸν Θετταλόν...·
καρπὸς δὲ τήσδε τῆς πόλεως λόγος καὶ ἀνθρώ-
πος.

ΙΜΕΡΙΟΣ

Τὸ γνῶρισμά της ἔχει κάθε χώρα.
Ἴδιον εἶναι Θεσσαλοῦ ἵπποι καὶ ἰππασία·
ἀναδεικνύει τοῦ πολέμου ὥρα
τὸν Σπαρτιάτην· ἔχει ἡ Μηδία

τὴν τράπεζαν μετὰ τῶν αἰδεσμάτων·
κῶμη δεικνύει τοὺς Κελτοὺς, τοὺς Ἀσσυρίους πύγων.
Αἱ δὲ Αῠθῆναι ὡς γνῶρισμά τῶν
τὸν Ἄνθρωπον ἔχουσι καὶ τὸν Λόγον.

Αιωνιότης

Ο Ινδός Αρσούνας, βασιλεύς φιλόανθρωπος και πράος,
μισούσε ταις σφαγαίς. Ποτέ δεν έκαμνε πολέμους.
Πλην του πολέμου ο φοβερός θεός δυσηρεστήθη -
(λιγότεψεν η δόξα του άδειασαν οι ναοί του) -
και μπήκε με θυμό πολύ στου Αρσούνα το παλάτι.
Ο βασιλεύς φοβήθηκε και λέει «Θεέ μεγάλε
συγχώρεσέ με αν δεν μπορώ ζωή να πάρω ανθρώπου».
Με περιφρόνησι ο θεός απήντησε «Από μένα
νομίζεσαι πιο δίκαιος; Με λέξεις μη γελιέσαι.
Καμμιά ζωή δεν παίρνεται. Γνώριζε πως ποτέ του
μήτε γεννήθηκε κανείς, μήτε κανείς πεθαίνει».

Σύγχυσις

Είν' η ψυχή μου εν τω μέσω της νυκτός
συγκεχυμένη και παράλυτος. Εκτός,
εκτός αυτής γίνεται η ζωή της.

Και περιμένει την απίθανον ηώ.
Και περιμένω, φθείρωμαι, και ανιώ
κ' εγώ εντός της ή μαζύ της.

Λήθη

Κλειστά εντός ανθοκομείου
υπό τα υελώματα τ' άνθη ξεχνούν
πώς είν' η λάμψις του ηλίου
και πώς φυσούν αι αύρ' αι δροσεραί όταν περνούν.

Σαλώμη

Επάνω σε χρυσό σινί η Σαλώμη φέρνει
την κεφαλή του Ιωάννη Βαπτιστή
στον νέον Έλληνα τον σοφιστή
που από τον έρωτα με αδιαφορία γέρνει.

«Σαλώμη την δική σου» απαντάει ο νέος
«ήθελα να με φέρουνε την κεφαλή».
Αστειευόμενος έτσι ομιλεί.
Και την επαύριον ένας δούλος της δρομαίος

της Ερωμένης έρχεται την κεφαλή βαστώντας
ολόξανθη επάνω σε χρυσό σινί.
Πλην την επιθυμία του την χθεσινή
ο σοφιστής είχε ξεχάσει μελετώντας.

Τα αίματα 'που στάζουνε βλέπει κι' αηδιάζει.
Το αιματωμένο πράγμα αυτό να σηκωθεί
προστάζει από εμπροστά του, κ' εξακολουθεί
του Πλάτονος τους διαλόγους να διαβάζει.

Χαλδαιϊκή Εικόν

Πριν πλάση ο θεός Εά τον άνθρωπον, γεμάτη
ήτο η γη με γόνους απεχθείς
του Άψου - που ατέρμονας αβύσσους είχε σώμα -
και του υγρού χάους Μουμού Ταμάτ.
Υπήρχαν τότε Μαχηταί με σώματα ορνέων·
Λαοί κατά το σώμα άνθρωποι
και κόρακες την κεφαλήν· με κεφαλάς ανθρώπων
Γένη μεγάλων τούρων κ' υψηλών·
και κύνες που εγαύγιζαν νυχθημερόν και είχαν
τέσσαρα σώματα και τας ουράς
ιχθύων.- Ο καλός Εά και οι λοιποί θεοί μας
τα όντα εξολόθρευσαν αυτά
πριν θέσωσι τον άνθρωπον εντός του Παραδείσου
(εξ ου, οίμοι!, πώς έπεσεν οικτρώς).

Ο Ιουλιανός εν τοις Μυστηρίοις

Πλην σαν ευρέθηκε μέσα στο σκότος,
μέσα στης γης τα φοβερά τα βάθη,
συντροφευμένος μ' Έλληνας αθέους,
κ' είδε με δόξαις και μεγάλα φώτα
να βγαίνουν άυλαις μορφαίς εμπρός του,
φοβήθηκε για μια στιγμήν ο νέος,
κ' ένα ένστικτον των ευσεβών του χρόνων
επέστρεψε, κ' έκαμε τον σταυρό του.
Αμέσως η Μορφαίς αφανισθήκαν·
η δόξαις χάθηκαν - σβύσαν τα φώτα.
Οι Έλληνες εκρυφοκυτταχθήκαν.
Κι' ο νέος είπεν· «Είδατε το θαύμα;
Αγαπητοί μου σύντροφοι, φοβούμαι.
Φοβούμαι, φίλοι μου, θέλω να φύγω.
Δεν βλέπετε πως χάθηκαν αμέσως
οι δαίμονες σαν μ' είδανε να κάνω
το σχήμα του σταυρού το αγιασμένο;»
Οι Έλληνες εκάγχασαν μεγάλα·
«Ντροπή, ντροπή να λες αυτά τα λόγια
σε μας τους σοφιστάς και φιλοσόφους.
Τέτοια σαν θες εις τον Νικομηδείας
και στους παππάδες του μπορείς να λες.
Της ένδοξης Ελλάδος μας εμπρός σου
οι μεγαλείτεροι θεοί φανήκαν.
Κι' αν φύγανε να μη νομίζης διόλου
που φοβηθήκαν μια χειρονομία.
Μονάχα σαν σε είδανε να κάνης
το ποταπότατον, αγροίκον σχήμα
συχάθηκεν η ευγενής των φύσις
και φύγανε και σε περιφρονήσαν».
Έτσι τον είπανε κι' από τον φόβο
τον ιερόν και τον ευλογημένον
συνήλθεν ο ανόητος, κ' επείσθη
με των Ελλήνων τ' άθεα τα λόγια.

Η Τράπεζα του Μέλλοντος

Την δύσκολη ζωή μου ασφαλή να κάνω
εγώ στην Τράπεζα του Μέλλοντος επάνω
πολύ ολίγα συναλλάγματα θα βγάλω.

Κεφάλαια μεγάλ' αν έχη αμφιβάλλω.
Κι' άρχισα να φοβούμαι μη στην πρώτη κρίσι
εξαφνικά τας πληρωμάς της σταματήση.

[Αδύνατα]

Μία χαρά υπάρχει πλην ευλογητή
μία παρηγορία εν αυτή τη λύπη.
Από το τέλος τούτο πόσοι συρφετοί
λείπουν χυδαίων ημερών, πόση ανία λείπει!

Είπεν εις ποιητής «Είναι αγαπητή
η μουσική που δεν δύναται να ηχήση».
Κ' εγώ θαρρώ ότι η πλέον εκλεκτή
είν' η ζωή εκείνη που δεν δύναται να ζήση.

Πρόσθεσις

Αν ευτυχής ή δυστυχής είμαι δεν εξετάζω.
Πλην ένα πράγμα με χαράν στο νου μου πάντα βάζω -
που στην μεγάλη πρόσθεσι (την πρόσθεσί των που μισώ)
που έχει τόσους αριθμούς, δεν είμ' εγώ εκεί
απ' ταις πολλαίς μονάδες μια. Μεσ στ' ολικό ποσό
δεν αριθμήθηκα. Κι αυτή η χαρά μ' αρκεί.

Ανθοδέσμαι

Άψινθος, δάτουρα, και υποκύαμος,
ακόνιτον, ελλέβορος, και κώνειον -
ολ' αι πικρία και τα δηλητήρια -
τα φύλλα των και τ' άνθη τα φρικτά θα δώσουν
δια να γίνουν αι μεγάλαι ανθοδέσμαι
που θα τεθούν επί του φαινού βωμού -
α, του λαμπρού βωμού εκ λίθου Μαλαχίτου -
του Πάθους του φρικτού και του περικαλλούς.

Λοεγκρίν

Λυπάται ο καλός ο βασιλεύς την Έλσα
και προς τον Αυλικό τον Κήρυκα γυρίζει.

Καλεί ο Κήρυξ, και η σάλπιγγες ηχούνε.

Α βασιλέα, σε παρακαλώ ακόμη,
ακόμη μια φορά ο Κήρυξ να καλέση.

Ο Κήρυξ πάλι προσκαλεί.

Σε ικετεύω,
πέφτω στα πόδια σου. Λυπήσου με, λυπήσου.
Είναι μακρυνά, πολύ μακρυνά και δεν ακούει.
Για τελευταία μια φορά ο Κήρυξ τώρα
ας προσκαλέση. Ίσως θα φανή.

Ο Κήρυξ

εκ νέου προσκαλεί.

Και να, σαν κάτι
άσπρο εις τον ορίζοντα εφανερώθη.
Εφάνηκεν, εφάνηκεν - είναι ο κύκνος.

Α δυστυχία μας, α δυστυχία, όταν
λυπάτ' ο βασιλεύς και προς τον Κήρυκά του
στρέφει μηχανικώς, χωρίς πολλήν ελπίδα.
Κι' ο Κήρυξ προσκαλεί κ' η σάλπιγγες ηχούνε.
Και πάλι προσκαλεί κ' η σάλπιγγες ηχούνε·
και πάλι προσκαλεί κ' η σάλπιγγες ηχούνε·
αλλά ο Λοεγκρίν δεν έρχεται ποτέ του.

Και όμως απαράβατη θα εφυλάττετο η πίστις.

Η Υποψία

Και ποιος θα ομιλήση το χειρότερο.
(Αυτό καλλείτερα να μη ελέγονταν).
Ποιος θάλθη να μας πη (Μη τον ακούσωμεν.
Μη τον ακούσωμεν. Θα τον ηπάτησαν)
την άδικη κατηγορία· κ' έπειτα
το κάλεσμα, το ξανακάλεσμα του Κήρυκος,
τον ένδοξο τον ερχομό του Λοεγκρίν -
κύκνο, και μαγικό σπαθί, και άγιο Γκραλ -
και επί τέλους την μονομαχίαν του,
εις την οποίαν τον ενίκησεν ο Τελαμόνδος.

Στρατηγού Θάνατος

Το χέρι του ο θάνατος απλώνει
κ' ενός ενδόξου στρατηγού το μέτωπον αγγίζει.
Το βράδυ μια εφημερίς το νέον φανερώνει.
Το σπίτι του αρρώστου με πλήθος πολύ γεμίζει.

Εκείνον τον παρέλυσαν οι πόνοι
τα μέλη και την γλώσσα του. Το βλέμμα του γυρίζει
και ώρα πολλή σε πράγματα γνώριμα προσηλώνει.
Ατάραχος, τους παλαιούς ήρωας ενθυμίζει.

Απ' έξω - τον εσκέπασε σιγή κι' ακινησία.
Μέσα - τον σάπισεν ο φθόνος της ζωής, δειλία,
λέπρα ηδονική, μωρόν πείσμα, οργή, κακία.

Βαρυά βογγά. - Ξεψύχησε. - Θρηνεί κάθε πολίτου
φωνή· «Την πολιτεία μας ερήμαξ' η θανή του!
Αλοίμονον η Αρετή απέθανε μαζί του!»

Η Επέμβασις των Θεών

Heartily know
.....
The gods arrive.
EMERSON

REMONIN. -...*Il disparaîtra au moment nécessaire;*
les dieux interviendront.

Mme DE RUMIERES. -*Comme dans les tragedies*
antiques?

(Acte II, sc. i)

Mme DE RUMIERES. -*Qu'y a-t-il?*

REMONIN. -*Les Dieux sont arrives.*

(Acte V, sc. x)

ALEXANDRE DUMAS, FILS, *L'Etrangere*

Θα γίνη τώρα τούτο, κ' έπειτα εκείνο·
και πιο αργά, σε μια ή δυο χρονιές (ως κρίνω),
τέτοιες θα είν' η πράξεις, τέτοιοι θάν' οι τρόποι.
Δεν θα φροντίσουμε για μακρυνό κατόπι.
Για το καλλίτερον ημείς θα προσπαθούμε.
Και όσο προσπαθούμε, τόσο θα χαλνούμε,
θα μπλέκουμε τα πράγματα, ως να βρεθούμε
στην άκρα σύγχυσι. Και τότε θα σταθούμε.
Θα ήν' η ώρα οι θεοί να εργασθούνε.
Έρχονται πάντοτ' οι θεοί. Θα καταιβούνε
από τες μηχανές των, και τους μεν θα σώσουν,
τους δε βίαια, ξαφνικά θα τους σηκώσουν
από την μέση· και σαν φέρουνε μια τάξι
θ' αποσυρθούν.- Κ' έπειτ' αυτός τούτο θα πράξη,
τούτο εκείνος· και με τον καιρόν οι άλλοι
τα ιδικά των. Και θ' αρχίσουμε και πάλι.

Ο Βασιλεύς Κλαύδιος

Σε μέρη μακρυνά ο νους μου παίνει.
Στους δρόμους περπατώ της Ελσινόρης,
γυρίζω σταις πλατείαις, και θυμούμαι
την θλιβερώτατη την ιστορία,
τον άτυχον εκείνον βασιλέα,
που τον εσκότωσεν ο ανεψιός του
για κατ' ιδανικαίς του υποψίας.

Σ' όλα τα σπίτια των πτωχών ανθρώπων
κρυφά (γιατί τον Φορτιμπράς φοβούνταν)
τον έκλαψαν. Φιλήσυχος και πράος
ήταν· και την ειρήνην αγαπούσε
(πολλά ο τόπος είχε υποφέρει
από του προκατόχου του ταις μάχαις).
Ευγενικά εφέρονταν προς όλους,
μεγάλους και μικρούς. Αυθαιρεσίαις
εχθρεύονταν, και συμβουλές ζητούσε
στου βασιλείου τες υποθέσεις πάντα
από ανθρώπους σοβαρούς κ' εμπείρους.

Γιατί τον σκότωσεν ο ανεψιός του
με θετικότητα ποτέ δεν είπαν.
Τον υπωπτεύετο για έναν φόνο.
Της υποψίας του η βάσις ήταν
που σαν μια νύχτα περπατούσε επάνω
σ' έναν απ' τους αρχαίους προμαχώνας,
εθάρρευσε πως είδεν ένα φάσμα
και με το φάσμα έκαμ' ομιλία.
Και τάχα κάποιαις έμαθ' απ' το φάσμα
κατηγορίαις για τον βασιλέα.

Θα ήταν έξαψις της φαντασίας
βεβαίως και των οφθαλμών απάτη.
(Ο πρίγκηψ ήταν νευρικός εις άκρον.
Σαν σπούδαζε στο Βίττεμπεργκ τον είχαν
για μανιακό πολλοί συμμαθηταί του).

Ολίγαις 'μέραις έπειτα επήγεν
εις της μητέρας του να ομιλήσουν
για μερικά οικογενειακά των. Κ' αίφνης
εκεί που ομιλούσε παρεφέρθη
κι' άρχισε να βοά, να ξεφωνίζη
πώς φάνηκε το φάσμα εμπροστά του.
Πλην τίποτ' η μητέρα του δεν είδε.

Και την ίδια μέρα έναν γέρον
άρχοντα σκότωσε χωρίς αιτία.
Καθώς επρόκειτο να πάγη ο πρίγκηψ

εις την Αγγλία σε μια δύο ημέραις
ο βασιλεύς επέσπευσ' άρον, άρον
τον πηγαϊμό του για να τον γλυτώση.
Πλην τόσο αγανάκτησεν ο κόσμος
για την φρικτότατη δολοφονία
που εσηκώθηκαν επαναστάται
και γύρευαν του παλατιού ταις πόρταις
να σπάσουν με τον υιό του σκοτωμένου
τον άρχοντα Λαέρτη (έναν νέον
ανδρείο, και φιλόδοξον επίσης·
στην ταραχή «Ο Βασιλεύς Λαέρτης
ζήτω!» εφώναζαν κάποιοι του φίλοι).

Σαν έπειτα ησύχασεν ο τόπος
κι' ο βασιλεύς ξαπλώθηκε στον τάφο
από τον ανεπιό του σκοτωμένος
(ο πρίγκηψ στην Αγγλία δεν επήγε·
στον δρόμο ξέφυγεν από το πλοίο),
ένας Ωράτιος βγήκε στην μέση
κ' εγύρευε με κάτι εξιστορήσεις
τον πρίγκηπα να δικαιολογήση.
Είπε πως το ταξείδι της Αγγλίας
ήταν επιβουλή κρυφή κ' εδόθη
διαταγή εκεί να τον σκοτώσουν.
(Αυτό όμως καθαρά δεν απεδείχθη).
Είπε και για κρασί φαρμακευμένο,
φαρμακευμένο απ' τον βασιλέα.
Τώπε, είν' αλήθεια, κι' ο Λαέρτης τούτο.
Πλην δεν εψεύσθη; πλην δεν απατήθη;
Και πότε τώπε; Όταν πληγωμένος
εξέπνεε κ' εγύριζεν ο νους του
και φαίνονταν σαν να παραμιλούσε.
Όσο για τα φαρμακευμένα όπλα
κατόπι φάνηκε πως το φαρμάκι
δεν τώβαλλεν ο βασιλεύς καθόλου,
μονάχος του τώβαλλεν ο Λαέρτης.
Αλλά ο Ωράτιος εις την ανάγκη
έβγαζε και το φάσμα μαρτυρία.
Το φάσμα είπε τούτο, είπ' εκείνο!
Το φάσμα έκαμεν αυτό κ' εκείνο!

Γι' αυτά, ενώ τον άκουαν να λέγη,
οι πιο πολλοί μες στην συνείδησί των
λυπούνταν τον καλό τον βασιλέα
που με φαντάσματα και παραμύθια
άδικα τον εσκότωσαν, και πήγε.

Όμως ο Φορτιμπράς, που ωφελήθη
κι' απέκτησ' εύκολα την εξουσία,

κύρος πολύ και προσοχή μεγάλη
έδιδεν εις τα λόγια του Ωρατίου.

Η Ναυμαχία

Αφανισθήκαμεν εκεί στην Σαλαμίνα.

Οά, οά, οά, οά, οά, οά, να λέμε.

Δικά μας είναι τα Εκβάτανα, τα Σούσα,
και η Περσέπολις - οι πιο ωραίοι τόποι.

Τι εγυρεύαμεν εκεί στην Σαλαμίνα
στόλους να κουβανούμε και να ναυμαχούμε.

Τώρα θα πάμε πίσω στα Εκβάτανά μας,
θα πάμε στην Περσέπολί μας, και στα Σούσα.

Θα πάμε, πλην σαν πρώτα δεν θα τα χαρούμε.

Οτοτοτοί, οτοτοτοί· η ναυμαχία
αυτή γιατί να γένεται και ν' απαιτήται.

Οτοτοτοί, οτοτοτοί· γιατί να πρέπη
να σηκωνόμεθα, να παραιτούμεν όλα,
κ' εκεί να παίζουμε να ναυμαχούμε αθλίως.

Έτσι γιατί να ήναι: μόλις κανείς έχει
τα περιώνυμα Εκβάτανα, τα Σούσα
και την Περσέπολιν, ευθύς αθροίζει στόλο
και παίγει προς τους Έλληνας να ναυμαχήση.

Α ναι βεβαίως· άλλο λόγο να μη λέμε:

Οτοτοτοί, οτοτοτοί, οτοτοτοί.

Α ναι τω όντι· τι μας μένει πια να πούμε:

οά, οά, οά, οά, οά, οά.

Όταν ο Φύλαξ είδε το Φως

Χειμώνα, καλοκαίρι κάθονταν στην στέγη των Ατρείδων κ' έβλεπ' ο Φύλαξ. Τώρα λέγει ευχάριστα. Μακρυνά είδε φωτιά ν' ανάβη. Και χαίρεται· κι' ο κόπος του επίσης παύει. Είναι επίπονον και νύκτα και ημέρα, στην ζέστη και στο κρύο να κυττάζης πέρα το Αραχναίον για φωτιά. Τώρα εφάνη το επιθυμητόν σημείον. Όταν φθάνει η ευτυχία δίδει πιο μικρή χαρά απ' ό,τι προσδοκά κανείς. Πλην καθαρά τούτο κερδήθηκε: γλυτώσαμ' απ' ελπίδας και προσδοκίας. Πράγματα εις τους Ατρείδας πολλά θα γίνουνε. Χωρίς νάναι σοφός κανείς εικάζει τούτο τώρα που το φως είδεν ο φύλαξ. Όθεν μη υπερβολή. Καλό το φως· κι' αυτοί που έρχονται καλοί· τα λόγια και τα έργα των κι' αυτά καλά. Και όλα ίσια να ευχόμεθα. Αλλά το Άργος ειμπορεί χωρίς Ατρείδας να κάμη. Τα σπίτια δεν είναι παντοτεινά. Πολλοί βεβαίως θα μιλήσουνε πολλά. Ημείς ν' ακούμε. Όμως δεν θα μας γελά το Απαραίτητος, το Μόνος, το Μεγάλος. Και απαραίτητος, και μόνος, και μεγάλος αμέσως πάντα βρίσκεται κανένας άλλος.

Οι Εχθροί

Τον Ύπατο τρεις σοφισταί ήλθαν να χαιρετήσουν.
Ο Ύπατος τους έβαλλε κοντά του να καθίσουν.
Ευγενικά τους μίλησε. Κ' έπειτα, να φροντίσουν,
τους είπε, χωρατεύοντας. «Η φήμη φθονερούς
κάμνει. Συγγράφουν οι αντίζηλοι. Έχετε εχθρούς
Απήντησ' ένας απ' τους τρεις με λόγους σοβαρούς.

«Οι τωρινοί μας οι εχθροί δεν θα μας βλάψουνε ποτέ.
Κατόπι θάλθουν οι εχθροί μας, οι καινούριοι σοφισταί.
Όταν ημείς, υπέργηροι, θα κείμεθα ελεεινά
και μερικοί θα μπήκαμε στον Άδη. Τα σημερινά
τα λόγια και τα έργα μας αλλόκοτα (και κωμικά
ίσως) θα φαίνονται, γιατί θ' αλλάξουν τα σοφιστικά,
το ύφος και τας τάσεις οι εχθροί. Όμοια σαν κ' εμένα,
και σαν κι' αυτούς, που τόσο μεταπλάσαμε τα περασμένα.
Όσα ημείς επαραστήσαμεν ωραία και σωστά
θα τ' αποδείξουν οι εχθροί ανόητα και περιττά
τα ίδια ξαναλέγοντας αλλοιώς (χωρίς μεγάλον κόπο).
Καθώς κ' εμείς τα λόγια τα παληά είπαμε μ' άλλον τρόπο».

Τεχνητά Άνθη

Δεν θέλω τους αληθινούς ναρκίσσους - μηδέ κρίνοι
μ' αρέσουν, μηδέ ρόδ' αληθινά.
Τους τετριμμένους, τους κοινούς κήπους κοσμούν. Με δείνει
η σάρκα των πικρία, κούρασι, κι' οδύνη -
τα κάλλη των βαρουόμαι τα φθαρτά.

Δόστε με άνθη τεχνητά - η δόξαις του τσινιού και του μετάλλου -
που δεν μαραίνονται και δεν σαπίζουν, με μορφαίς που δεν γερνούν.
Άνθη των εξαισιών κήπων ενός τόπου άλλου,
που Θεωρίας, και Ρυθμοί, και Γνώσεις κατοικούν.

Άνθη αγαπώ από υαλί ή από χρυσό πλασμένα,
της Τέχνης της πιστής δώρα πιστά·
με χρώματ' απ' τα φυσικά πιο εύμορφα βαμμένα,
και με σεντέφι και με σμάλτο δουλεμένα,
με φύλλα και κλωνάρια ιδανικά.

Παίρνουν την χάρι των από σοφή κι' αγνότατη Καλαισθησία·
μέσα στα χόματα δεν φύτρωσαν και μες σταις λάσπαις ρυπαρά.
Εάν δεν έχουν άρωμα, θα χύσουμ' ευωδία,
θα κάψουμ' εμπροστά των μύρα αισθηματικά.

Θεόφιλος Παλαιολόγος

Ο τελευταίος χρόνος είν' αυτός. Ο τελευταίος των Γραικών
αυτοκρατόρων είν' αυτός. Κι' αλλοίμονον
τι θλιβερά που ομιλούν πλησίον του.
Εν τη απογνώσει του, εν τη οδύνη
ο Κυρ Θεόφιλος Παλαιολόγος
λέγει «Θέλω θανείν μάλλον ή ζην».

Α Κυρ Θεόφιλε Παλαιολόγο
πόσον καϋμό του γένους μας, και πόση εξάντλησι
(πόσην απηύδησιν από αδικίες και κατατρεγμό)
η τραγικές σου πέντε λέξεις περιείχαν.

Δυνάμωσις

Ὅποιος το πνεύμα του ποθεί να δυναμώση
να βγη απ' το σέβας κι' από την υποταγή.
Από τους νόμους μερικούς θα τους φυλάξει,
αλλά το περισσότερο θα παραβαίνει
και νόμους κ' έθιμα κι' απ' την παραδεγμένη
και την ανεπαρκούσα ευθύτητα θα βγη.
Από ταις ηδοναίς πολλά θα διδαχθή.
Την καταστρεπτική δεν θα φοβάται πράξι·
το σπίτι το μισό πρέπει να γκρεμισθή.
Έτσι θ' αναπτυχθή ενάρετα στην γνώσι.

Ο Σεπτέμβρης του 1903

Τουλάχιστον με πλάναις ας γελιούμαι τώρα·
την άδεια την ζωή μου να μη νοιώθω.

Και ήμουνα τόσαις φοραίς τόσο κοντά,.
Και πώς παρέλυσα, και πώς δειλίασα·
γιατί να μείνω με κλειστά τα χείλη·
και μέσα μου να κλαίη η άδεια μου ζωή,
και να μαυροφορούν η επιθυμίας μου.

Τόσαις φοραίς τόσο κοντά να είμαι
στα μάτια, και στα χείλη τα ερωτικά,
στ' ονειρεμένο, το αγαπημένο σώμα.
Τόσαις φοραίς τόσο κοντά να είμαι.

Ο Δεκέμβρης του 1903

Κι' αν για τον έρωτά μου δεν μπορώ να πω -
αν δεν μιλώ για τα μαλλιά σου, για τα χείλη, για τα μάτια·
όμως το πρόσωπό σου που κρατώ μες στην ψυχή μου,
ο ήχος της φωνής σου που κρατώ μες στο μυαλό μου,
η μέραις του Σεπτεμβρη που ανατέλλουν στα όνειρά μου,
ταις λέξεις και ταις φράσεις μου πλάττουν και χρωματίζουν
εις όποιο θέμα κι' αν περνώ, όποιαν ιδέα κι' αν λέγω.

Ο Γεννάρης του 1904

Α η νύχταις του Γεννάρη αυτουνού,
που κάθομαι και ξαναπλάττω με τον νου
εκείναις ταις στιγμαίς και σ' ανταμόνω,
κι' ακούω τα λόγια μας τα τελευταία κι' ακούω τα πρώτα.

Απελπισμέναις νύχταις του Γεννάρη αυτουνού,
σαν φεύγ' η οπτασία και μ' αφήνει μόνο.
Πώς φεύγει και διαλύεται βιαστική -
πάνε τα δένδρα, πάνε οι δρόμοι, παν τα σπίτια, παν τα φώτα·
σβύνει και χάνετ' η μορφή σου η ερωτική.

Σταις Σκάλαις

Την άτιμη την σκάλα σαν κατέβαινα,
από την πόρτα έμπαινες, και μια στιγμή
είδα το άγνωστό σου πρόσωπο και με είδες.
Έπειτα κρύφθηκα να μη με ξαναδής, και συ
πέρασες γρήγορα το πρόσωπό σου κρύβωντας,
και χώθηκες στο άτιμο το σπίτι μέσα
όπου την ηδονή δεν θάβρες, καθώς δεν την βρήκα.

Κι' όμως τον έρωτα που ήθελες τον είχα να στον δώσω·
τον έρωτα που ήθελα - τα μάτια σου με τόπαν
τα κουρασμένα και ύποπτα - είχες να με τον δώσης.
Τα σώματά μας αισθανθήκαν και γυρεύονταν·
το αίμα και το δέρμα μας ενόησαν.

Αλλά κρυφθήκαμε κ' οι δυο μας ταραγμένοι.

Στο Θέατρο

Βαρέθηκα να βλέπω την σκηνή,
και σήκωσα τα μάτια μου στα θεωρεία.
Και μέσα σ' ένα θεωρείο είδα σένα
με την παράξενη εμορφιά σου, και τα διεφθαρμένα νειάτα.
Κι' αμέσως γύρισαν στον νου μου πίσω
όσα με είπανε το απόγευμα για σένα,
κ' η σκέψις και το σώμα μου συγκινηθήκαν.
Κ' ενώ εκύτταζα γοητευμένος
την κουρασμένη σου εμορφιά, τα κουρασμένα νειάτα,
το ντύσιμό σου το εκλεκτικό,
σε φανταζόμουν και σε εικόνιζα,
καθώς με είπανε το απόγευμα για σένα.

Ποσειδωνιάται

Ποσειδωνιάταις τοις εν τω Τυρρηνικῷ κόλ-
πω το μεν εξ αρχῆς Ἑλλησιν οὔσιν εκβαρβα-
ρώσθαι Τυρρηνοῖς ἢ Ρωμαίοις γεγονόσι και
την τε φωνὴν μεταβεβληκέναι, τα τε πολλά
των επιτηδευμάτων, ἀγειν δε μιαν τινα αυ-
τούς των εορτῶν των Ἑλλήνων ἔτι και νυν,
εν η συνιόντες αναμιμνήσκονται των αρ-
χαίων ονομάτων τε και νομίμων, απολοφυ-
ράμενοι προς αλλήλους και δακρύσαντες
απέρχονται

ΑΘΗΝΑΙΟΣ

Την γλώσσα την ελληνική οι Ποσειδωνιάται
εξέχασαν τόσους αιώνας ανακατευμένοι
με Τυρρηνοὺς, και με Λατίνους, κι' ἄλλους ξένους.
Το μόνο που τους ἔμενε προγονικό
ἦταν μια ελληνική γιορτή, με τελετές ωραίες,
με λύρες και με αυλοὺς, με αγώνες και στεφάνους.
Κ' εἶχαν συνήθειο προς το τέλος της γιορτῆς
τα παλαιὰ τους ἔθιμα να διηγούνται,
και τα ελληνικά ονόματα να ξαναλένε,
που μόλις πια τα καταλάμβαναν ολίγοι.
Και πάντα μελαγχολικά τελείων' η γιορτή τους.
Γιατί θυμούνταν που κι' αυτοί ἦσαν Ἑλληνες-
Ιταλιῶται ἕναν καιρό κι' αυτοί-
και τώρα πῶς εξέπεσαν, πῶς ἔγιναν,
να ζουν και να ομιλοῦν βαρβαρικά
βγαλμένοι -ω συμφορά!- απ' τον ελληνισμό.

Το Τέλος του Αντωνίου

Αλλά σαν άκουσε που εκλαίγαν η γυναίκες
και για το χάλι του που τον θρηνούσαν,
με ανατολίτικες χειρονομίες η κερά,
κ' η δούλες με τα ελληνικά τα βαρβαρίζοντα,
η υπερηφάνεια μες στην ψυχή του
σηκώθηκεν, αηδίασε το ιταλικό του αίμα,
και τον εφάνηκαν ξένα κι αδιάφορα
αυτά που ως τότε λάτρευε τυφλά -
όλ' η παράφορη Αλεξανδρική ζωή του -
κ' είπε «Να μην τον κλαίνε. Δεν ταιριάζουν τέτοια.
Μα να τον εξυμνούνε πρέπει μάλλον,
που εστάθηκε μεγάλος εξουσιαστής,
κι απέκτησε τόσ' αγαθά και τόσα.
Και τώρα αν έπεσε, δεν πέφτει ταπεινά,
αλλά Ρωμαίος από Ρωμαίο νικημένο[ς]».

27 Ιουνίου 1906, 2 μ.μ.

Σαν τόφεραν οι Χριστιανοί να το κρεμάσουν
το δεκαεφτά χρονώ αθώο παιδί,
η μάνα του που στην κρεμάλα εκεί κοντά
σέρνονταν και χτυπιούνταν μες στα χώματα
κάτω απ' τον μεσημεριανό, τον άγριον ήλιο
πότε ούρλιαζε, και κραύγαζε σα λύκος, σα θηρίο
και πότε εξαντλημένη η μάρτυσσα μοιρολογούσε
«Δεκαφτά χρόνια μοναχά με τάζησες παιδί μου».
Κι όταν το ανέβασαν την σκάλα της κρεμάλας
κ' επέρασάν το το σκοινί και τόπνιξαν
το δεκαεφτά χρονώ αθώο παιδί,
κ' ελεεινά κρεμιούνταν στο κενόν
με τους σπασμούς της μαύρης του αγωνίας
το εφηβικόν ωραία καμωμένο σώμα,
η μάνα η μάρτυσσα κυλιούντανε στα χώματα
και δεν μοιρολογούσε πια για χρόνια τώρα·
«Δεκαφτά μέρες μοναχά», μοιρολογούσε,
«δεκαφτά μέρες μοναχά σε χάρηκα παιδί μου».

Κρυμμένα

Απ' όσα έκαμα κι απ' όσα είπα
να μη ζητήσουνε να βρουν ποιος ήμουν.
Εμπόδιο στέκονταν και μεταμόρφωνε
τες πράξεις και τον τρόπο της ζωής μου.
Εμπόδιο στέκονταν και σταματούσε με
πολλές φορές που πήγαινα να πω.
Η πιο απαρατήρητές μου πράξεις
και τα γραψίματά μου τα πιο σκεπασμένα -
από εκεί μονάχα θα με νοιώσουν.
Αλλά ίσως δεν αξίζει να καταβληθεί
τόση φροντίς και τόσος κόπος να με μάθουν.
Κατόπι -στην τελειωτέρα κοινωνία-
κανένας άλλος καμωμένος σαν εμένα
βέβαια θα φανεί κ' ελεύθερα θα κάμει.

Έρωτος Άκουσμα

Στου δυνατού έρωτος το άκουσμα τρέμε και συγκινήσου
σαν αισθητής. Όμως, ευτυχισμένος,
θυμήσου πόσα η φαντασία σου σ' έπλασσε· αυτά
πρώτα· κ' έπειτα τ' άλλα -πιο μικρά- που στην ζωή σου
επέρασες κι' απόλαυσες, τ' αληθινότερα κι' απτά.-
Από τους τέτοιους έρωτας δεν ήσουν στερημένος.

«Τα δ' άλλα εν Άδου τοις κάτω μυθήσομαι»

«Τωόντι», εἶπ' ὁ ἀνθύπατος, κλείοντας τὸ βιβλίον, «αὐτὸς ὁ στίχος εἶν' ὠραῖος καὶ πολὺ σωστός· τὸν ἔγραψεν ὁ Σοφοκλῆς βαθύφροντα. Πόσα θὰ πούμ' ἐκεῖ, πόσα θὰ πούμ' ἐκεῖ, καὶ πόσο θὰ φανούμε διαφορετικοί. Αὐτὰ που ἐδῶ σαν ἀγρυπνοὶ φρουροὶ βαστούμε, πληγές καὶ μυστικά που μέσα μας σφαλνούμε, με καθημερινή ἀγωνία βαρυνά, ἐλεύθερα ἐκεῖ καὶ καθαρὰ θὰ πούμε».

«Πρόσθεσε», εἶπε ὁ σοφιστής, μισοχαμογελώντας, «ἀν τέτοια λεν ἐκεῖ, ἀν τοὺς μέλλει πια».

Έτσι

Στην άσεμνην αυτή φωτογραφία που κρυφά
στον δρόμο (ο αστυνόμος να μη δει) πουλήθηκε,
στην πορνικήν αυτή φωτογραφία
πώς βρέθηκε τέτοιο ένα πρόσωπο
του ονείρου· εδώ πώς βρέθηκες εσύ.

Ποιος ξέρει τι ξευτελισμένη, πρόστυχη ζωή θα ζεις·
τι απαίσιο θάταν το περιβάλλον
όταν θα στάθηκες να σε φωτογραφίσουν·
τι ποταπή ψυχή θα είν' η δική σου.
Μα μ' όλα αυτά, και πιότερα, για μένα μένεις
το πρόσωπο του ονείρου, η μορφή
για ελληνική ηδονή πλασμένη και δοσμένη -
έτσι για μένα μένεις και σε λέγ' η ποίησίς μου.

Επάνοδος από την Ελλάδα

Ωστε κοντεύουμε να φθάσουμ' Έρμιππε.
Μεθαύριο, θαρρώ· έτσ' είπε ο πλοίαρχος.
Τουλάχιστον στην θάλασσά μας πλεύουμε·
νερά της Κύπρου, της Συρίας, και της Αιγύπτου,
αγαπημένα των πατρίδων μας νερά.
Γιατί έτσι σιωπηλός; Ρώτησε την καρδιά σου
όσο που απ' την Ελλάδα μακρυνόμεθαν
δεν χαίροσυν και συ; Αξίζει να γελοιούμαστε;-
αυτό δεν θάταν βέβαια ελληνοπρεπές.

Ας την παραδεχθούμε την αλήθεια πια·
είμεθα Έλληνες κ' εμείς -τι άλλο είμεθα;-
αλλά με αγάπες και με συγκινήσεις της Ασίας,
αλλά με αγάπες και με συγκινήσεις
που κάποτε ξενίζουν τον ελληνισμό.

Δεν μας ταιριάζει, Έρμιππε, εμάς τους φιλοσόφους
να μοιάζουμε σαν κάτι μικροβασιλείς μας
(θυμάσαι πώς γελούσαμε με δαύτους
σαν επισκέπτονταν τα σπουδαστήριά μας)
που κάτω απ' το εξωτερικό τους το επιδεικτικά
ελληνοποιημένο, και (τι λόγος!) μακεδονικό
καμιά Αραβία ξεμυτίζει κάθε τόσο
καμιά Μηδία που δεν περιμαζεύεται,
και με τι κωμικά τεχνάσματα οι καϋμένοι
πασχίζουν να μη παρατηρηθεί.

Α όχι δεν ταιριάζουνε σ' εμάς αυτά.
Σ' Έλληνας σαν κ' εμάς δεν κάνουν τέτοιες μικροπρέπειες.
Το αίμα της Συρίας και της Αιγύπτου
που ρέει μες στες φλέβες μας να μη ντραπούμε,
να το τιμήσουμε και να το καυχηθούμε.

Φυγάδες

Πάντα η Αλεξάνδρεια είναι. Λίγο να βαδίσεις
στην ίσια της οδό που στο Ιπποδρόμιο παύει,
θα δεις παλάτια και μνημεία που θ' απορήσεις.
Όσο κι αν έπαθεν απ' τους πολέμους βλάβη
όσο κι αν μίκραινε, πάντα θαυμάσια χώρα.
Κ' έπειτα μ' εκδρομές, και με βιβλία,
και με σπουδές διάφορες περνά η ώρα.
Το βράδυ μαζευόμεθα στην παραλία
ημείς οι πέντε (με ονόματα όλοι
πλαστά βεβαίως) κι άλλοι μερικοί Γραικοί
απ' τους ολίγους όπου μείνανε στην πόλι.
Πότε μιλούμε για εκκλησιαστικά (κάπως λατινικοί
μοιάζουν εδώ), πότε φιλολογία.
Προχθές του Νόννου στίχους διαβάζαμε.
Τι εικόνες, τι ρυθμός, τι γλώσσα, τι αρμονία.
Ενθουσιασμένοι τον Πανοπολίτην εθαυμάζαμε.
Έτσι περνούν η μέρες, κ' η διαμονή
δυσάρεστη δεν είναι, γιατί, εννοείται,
δεν πρόκειται νάσαι παντοτεινή.
Καλές ειδήσεις λάβαμε, και είτε
από την Σμύρνη κάτι γίνει τώρα, είτε τον Απρίλιο
οι φίλοι μας κινήσουν απ' την Ήπειρο, τα σχέδιά μας
επιτυγχάνουν, και τον ρίχνουμεν ευκόλως τον Βασίλειο.
Και τότε πια κ' εμάς θάρθ' η σειρά μας.

Κι ακούμπησα και πλάγιασα στες κλίνες των

Στης ηδονής το σπίτι όταν μπήκα,
δεν έμεινα στην αίθουσα όπου γιορτάζουν
με κάποια τάξιν αναγνωρισμένοι έρωτες.

Στες κάμαρες επήγα τες κρυφές
κι ακούμπησα και πλάγιασα στες κλίνες των.

Στες κάμαρες επήγα τες κρυφές
που τόχουν για ντροπή και να τες ονομάσουν.
Μα όχι ντροπή για μένα -γιατί τότε
τι ποιητής και τι τεχνίτης θάμουν;
Καλλίτερα ν' ασκήτεα. Θάταν πιο σύμφωνο
πολύ πιο σύμφωνο με την ποίησί μου·
παρά μες στην κοινότοπην αίθουσα να χαρώ.

Μισή Ώρα

Μήτε σε απέκτησα, μήτε θα σε αποκτήσω
ποτέ, θαρρώ. Μερικά λόγια, ένα πλησίασμα
όπως στο μπαρ προχθές, και τίποτε άλλο.
Είναι, δεν λέγω, λύπη. Αλλά εμείς της Τέχνης
κάποτε μ' έντασι του νου, και βέβαια μόνο
για λίγην ώρα, δημιουργούμεν ηδονήν
η οποία σχεδόν σαν υλική φαντάζει.
Έτσι στο μπαρ προχθές -βοηθώντας κιόλας
πολύ ο ευσπλαχνικός αλκολισμός-
είχα μισή ώρα τέλεια ερωτική.
Και το κατάλαβες με φαίνεται,
κ' έμεινες κάτι περισσότερο επίτηδες.
Ήταν πολλή ανάγκη αυτό. Γιατί
μ' όλην την φαντασία, και με το μάγο οινόπνευμα,
χρειάζονταν να βλέπω και τα χείλη σου,
χρειάζονταν νάναι το σώμα σου κοντά.

Σπίτι με Κήπον

Ήθελα νάχω ένα σπίτι εξοχικό
μ' έναν πολύ μεγάλο κήπο - όχι τόσο
για τα λουλούδια, για τα δένδρα, και τες πρασινάδες
(βέβαια να βρίσκονται κι αυτά· είν' ευμορφότατα)
αλλά για νάχω ζώα. Α νάχω ζώα!
Τουλάχιστον επτά γάτες - η δυο κατάμαυρες,
και δυο σαν χιόνι κάτασπρες, για την αντίθεσι.
Έναν σπουδαίο παπαγάλλο, να τον αγροικώ
να λέγει πράγματα μ' έμφασι και πεποίθησιν.
Από σκυλιά, πιστεύω τρία θα μ' έφθαναν.
Θάθελα και δυο άλογα (καλά είναι τ' αλογάκια).
Κ' εξ άπαντος τρία, τέσσερα απ' τ' αξιόλογα
τα συμπαθητικά εκείνα ζώα, τα γαιδούρια,
να κάθονται οκνά, να χαίροντ' η κεφαλές των.

Μεγάλη Εορτή στου Σωσιβίου

Ωραίον ήτο το απόγευμά μου, λίαν
ωραίον. Την Αλεξανδρινή θάλασσαν ηδέως λείαν

αγγίζει ελαφρότατα, θωπεύει η κόπη.
Χρειάζεται μια τέτοια ανάπαυσις: είναι βαρείς οι κόποι.

Να βλέπουμε κι αθώα κάποτε τα πράγματα, και ήπια.
Βράδυασεν όμως, δυστυχώς. Να, και τον οίνον όλον ήπια,

δεν έμεινε μες στην φιάλη μου μια στάλα.
Είν' η ώρα να στραφούμεν, οίμοι!, στ' άλλα.

Ένδοξος οίκος (ο περιφανής Σωσίβιος κ' η καλή
συμβία του· έτσι να λέμε) εις εορτήν του μας καλεί.

Στες ραδιουργίες μας πρέπει να πάμε πάλι -
να ξαναπιάσουμε την ανιαρά πολιτική μας πάλι.

Συμεών

Τα ξέρω, ναι, τα νέα ποιήματά του·
ενθουσιάσθηκεν η Βηρυτός μ' αυτά.
Μιαν άλλη μέρα θα τα μελετήσω.
Σήμερα δεν μπορώ γιατί είμαι κάπως ταραγμένος.

Απ' τον Λιβάνιο πιο ελληνομαθής είναι βεβαίως.
Όμως καλλίτερος κι απ' τον Μελέαγρο; Δεν πιστεύω.

Α, Μέβη, τι Λιβάνιος! και τι βιβλία!
και τι μικρότητες!... Μέβη ήμουν χθες -
η τύχη τόφερε - κάτω απ' του Συμεών τον στύλο.

Χώθηκα ανάμεσα στους Χριστιανούς
που σιωπηλοί προσεύχονταν κ' ελάτρευαν,
και προσκυνούσαν· πλην μη όντας Χριστιανός
την ψυχική γαλήνη των δεν είχα -
κ' έτρεμα ολόκληρος και υπόφερνα·
κ' έφριττα, και ταραττομουν, και παθαινόμουν.

Α μη χαμογελάς· τριάντα πέντε χρόνια, σκέψου -
χειμώνα, καλοκαίρι, νύχτα, μέρα, τριάντα πέντε
χρόνια επάνω σ' έναν στύλο ζει και μαρτυρεί.
Πριν γεννηθούμ' εμείς - εγώ είμαι είκοσι ενιά ετών,
εσύ θαρρώ είσαι νεότερος μου -
πριν γεννηθούμ' εμείς, φαντάσου το,
ανέβηκεν ο Συμεών στον στύλο
κ' έκτοτε μένει αυτού εμπρός εις τον Θεό.

Δεν έχω σήμερα κεφάλι για δουλειά.-
Πλην τούτο, Μέβη, κάλλιο να το πεις
που ό,τι κι αν λεν οι άλλοι σοφισταί,
εγώ τον παραδέχομαι τον Λάμονα
για πρώτο της Συρίας ποιητή.

Ο Δεμένος Ώμος

Είπε που χτύπησε σε τοίχον ή που έπεσε.
Μα πιθανόν η αιτία νάταν άλλη
του πληγωμένου και δεμένου ώμου.

Με μια κομμάτι βίαη κίνησιν,
απ' ένα ράφι για να καταιβάσει κάτι
φωτογραφίες που ήθελε να δει από κοντά,
λύθηκεν ο επίδεσμος κ' έτρεξε λίγο αίμα.

Ξανάδεσα τον ώμο, και στο δέσιμο
αργούσα κάπως· γιατί δεν πονούσε,
και μ' άρεζε να βλέπω το αίμα. Πράγμα
του έρωτός μου το αίμα εκείνο ήταν.

Σαν έφυγε ηύρα στην καρέγλα εμπρός,
ένα κουρέλλι ματωμένο, απ' τα πανιά,
κουρέλλι που έμοιαζε για τα σκουπίδια κατ' ευθείαν·
και που στα χείλη μου το πήρα εγώ,
και που το φύλαξα ώρα πολλή -
το αίμα του έρωτος στα χείλη μου επάνω.

Νομίσματα

Νομίσματα με ινδικές επιγραφές.
Είναι κραταιοτάτων μοναρχών,
του Εβουκρατιντάζα, του Στρατάγα,
του Μεναντράζα, του Εραμαϊάζα.
Έτσι μας αποδίδει το σοφό βιβλίο,
την ινδική γραφή της μιας μεριάς των νομισμάτων.
Μα το βιβλίο μας δείχνει και την άλλη
που είναι κιόλας κ' η καλή μεριά
με την μορφή του βασιλέως. Κ' εδώ πώς σταματά ευθύς,
πώς συγκινείται ο Γραικός ελληνικά διαβάζοντας,
Ερμαίος, Ευκρατίδης, Στράτων, Μένανδρος.

Πάρθεν

Αυτές τες μέρες διάβαζα δημοτικά τραγούδια,
για τ' άθλα των κλεφτών και τους πολέμους,
πράγματα συμπαθητικά· δικά μας, Γραικικά.

Διάβαζα και τα πένθιμα για τον χαμό της Πόλης
«Πήραν την Πόλη, πήραν την· πήραν την Σαλονίκη».
Και την Φωνή που εκεί που οι δυο εψέλναν,
«ζερβά ο βασιλιάς, δεξιά ο πατριάρχης»,
ακούσθηκε κ' είπε να πάψουν πια
«πάψτε παπάδες τα χαρτιά και κλείστε τα βαγγέλια»
πήραν την Πόλη, πήραν την· πήραν την Σαλονίκη.

Όμως απ' τ' άλλα πιο πολύ με άγγιξε το άσμα
το Τραπεζούντιον με την παράξενή του γλώσσα
και με την λύπη των Γραικών των μακρυνών εκείνων
που ίσως όλο πίστευαν που θα σωθούμε ακόμη.

Μα αλοίμονον μοιραίον πουλί «απαί την Πόλην έρται»
με στο «φτερούλιν αθε χαρτίν περιγραμμένον
κι ουδέ στην άμπελον κονεύ' μηδέ στο περιβόλι
επήγεν και εκόνεψεν στου κυπαρίσ' την ρίζαν».
Οι αρχιερείς δεν δύνανται (ή δεν θέλουν) να διαβάσουν
«Χέρας υιός Γιανίκας έν» αυτός το παίρνει το χαρτί,
και το διαβάζει κι ολοφύρεται.
«Σίτ' αναγνώθ' σίτ' ανακλαίγ' σίτ' ανακρούγ' την κάρδιαν.
Ν' αιυλλη εμάς να βάϊ εμάς η Ρωμανία πάρθεν».

Απ'το Συρτάρι

Εσκόπευα στις κάμαράς μου έναν τοίχο να την θέσω.

Αλλά την έβλαψεν η υγρασία του συρταριού.

Σε κάδρο δεν θα βάλλω την φωτογραφία αυτή.

Έπρεπε πιο προσεκτικά να την φυλάξω.

Αυτά τα χείλη, αυτό το πρόσωπο -
α για μέρα μόνο, για μιαν ώρα
μόνο, να επέστρεφε το παρελθόν τους.

Σε κάδρο δεν θα βάλλω την φωτογραφία αυτή.

Θα υποφέρω να την βλέπω έτσι βλαμένη.

Άλλωστε, και βλαμένη αν δεν ήταν,
θα μ' ενοχλούσε να προσέχω μη τυχόν καμιά
λέξις, κανέναν τόνο της φωνής προδόσει -
αν με ρωτούσανε ποτέ γι' αυτήν.